

De Valecadasca Poort

ISBN: 9789403646640

Omslag: Britta De Pauw

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bo Janssen – Hannelore Poulin – Diana Dima

De Valecadasca Poort

Dankwoord

Liefste lezer,

Momenteel heb je ons PLUS-project in je handen.

We hebben er veel tijd, ideeën, gedachten en liefde in gestoken. In ruil hebben we er veel plezier voor teruggekregen. We willen graag onze school, het Sint-Franciscus College in Heusden-Zolder, bedanken voor deze kans.

Zeker mevrouw De Leeuw verdient een speciaal bedankje voor al haar geloof in ons en om al onze samenkomsten te regelen.

Onze allerbelangrijkste erkentelijkheid gaat ook uit naar onze mentor Erik Persoons.

Hij leerde ons hoe wij aan een verhaal moeten beginnen, verbeterde al onze kleine en grote spellingsfouten en gaf ons tips & tricks om tot dit resultaat te komen.

Bedankt Britta De Pauw dat je zoveel tijd in deze prachtige cover hebt gestoken en Hilde Evens voor het secure redigeren.

Natuurlijk moeten we ook onze vrienden vermelden die zoveel nieuwsgierigheid en interesse in ons verhaal toonden.

Graag vernoemen we ook onze ouders.

Bedankt om ons te steunen en trots op ons te zijn.

Als allerlaatste, maar zeker niet als minste, denken we aan jou, de lezer, voor het feit dat je ons verhaal een kans wou geven.

Kort gezegd, een dikke DANKJEWEL allemaal!

Bo, Hannelore, Diana

Dit verhaal kwam tot stand in samenwerking
met de Young Readers Foundation

www.youngreadersfoundation.org
info@youngreadersfoundation.org

Proloog

Vrijdag 17 mei ...

Het was een rustige middag, die dag in Tagille. De zon scheen zoals nooit tevoren. De wind waaide zacht tussen de kleurrijke bloemen en liet de blaadjes lichtjes wuiven. De vogeltjes, die op de dakrand genoten van de heerlijke zonnestrallen, floten een vrolijk melodietje...

Totdat ze opgeschrikt werden door het luide gekrijs van twee pasgeboren baby's. Er heerste een grote chaos in het koninklijk paleis. Koningin Iona lag onder haar rode satijnen dekens in een diepe slaap, nog duidelijk vermoeid van de zware bevalling. Koning Fluger hield trots zijn pasgeboren dochttertje vast, terwijl raadsman Adriaan het jongetje vastgreep. Toen hij de baby vasthield met zijn korte, mollige armen, nam de baby instinctmatig zijn spitse elfenoren vast en trok er aan. De raadsman verbeet de pijn, wikkelde de baby in doeken en stormde met zijn korte beentjes de kamer uit. Hij rende door de lange gangen van het paleis tot aan de massieve houten poort die hem scheidde van de uitgang. Voortdurend keek hij achter zich of niemand hem volgde of had gezien wat hij in zijn armen droeg. Iedereen die zich in het kasteel bevond, was echter zo opgewonden over het heuglijke nieuws en er werd al zo uitbundig geroepen en gevierd dat niemand de kleine, gedrongen gestalte van de raadsman opmerkte. Plots klonk er een gebrul door de gang en paniekerig keek Adriaan voor zich uit. Nog net op tijd kon hij afremmen en staarde geschrokken naar twee gevaarlijk uitzierende speren met scherpe punten vlak voor zijn borst. In de donkere gang, enkel verlicht door flakkerende toortsen, staarden twee paar ogen hem boos aan. De boze blikken waren van Rinos en Ceros, de twee paleiswachten die de hoofdboort van het elfenkasteel bewaakten. Het waren kolossen van het Chordadatavolk die in een afgelegen uithoek van het koninkrijk woonden. Het angstzweet brak Adriaan uit. Vlug grabbelde hij in zijn broekzak. Ondertussen had hij alle moeite van de wereld om de wriemelende baby die hij nu maar met

één hand kon vasthouden, niet te laten vallen. Uiteindelijk haalde hij een ring uit zijn zak met daarop een afbeelding van het koninklijke grootzegel. Deze ring had hij persoonlijk van de koning ontvangen. De twee trouwe, maar domme paleiswachten, keken naar de ring en dan naar elkaar. Dan haalden ze hun schouders op. Ze sprongen terug in houding waarbij ze de speren strak naast hun lichaam hielden en maakten plaats zodat de raadsman kon passeren. De hele tijd had Adriaan ervoor gezorgd dat Rinos en Ceros niet konden zien wat hij in zijn armen droeg. Hij keek nog een keer achter zich. Niet om het honkvaste gevoel te beleven van een plek die hij altijd zijn thuis mocht noemen, maar om er zeker van te zijn dat hij onopgemerkt het paleis kon verlaten. Hij trapte met zijn voet de kleine deur open die zich in de poort bevond, want zijn handen waren niet vrij door de baby die zich aan hem vastklemde. Toen de deur met een smak achter hem dichtviel, twijfelde hij geen ogenblik. Zonder zich te bekommeren of iemand hem in de gaten had, haastte hij zich zo snel als zijn kleine beentjes hem konden dragen over de brug van de slotgracht. Hij meed zoveel mogelijk de eerste huizen die er opdoemden, maar liep gebukt langs de hoge hagen die hem aan het zicht van nieuwsgierigen onttrokken. De baby in zijn armen jammerde zachtjes tijdens het schokken. Zodra hij zeker was dat ze hem noch vanuit het kasteel, noch vanuit het dorp konden zien, haastte Adriaan zich naar de ingang van de betoverde bossen. De raadsman huiverde. Hij hield niet van de natuur en verliet het kasteel vrijwel nooit. Dit geheimzinnige, griezelige woud joeg een rilling door zijn kleine lijf. Terwijl hij angstvallig rondkeek toen hij tussen de bomen doorliep, kwam hij voorbij een open plek met een veld vol Uguyania bloemen. Hij haatte deze bloemen. Iedereen vond dat ze geurden naar rozen, maar hij vond dat ze stonken. Hij had echter geen tijd om daar lang bij stil te staan, want hij moest er zijn aandacht bijhouden toen hij de wandelende boomstronken passeerde. Deze knoestige stammen waren grof, zwaar en zwierven blindelings rond waarbij ze geregeld tegen elkaar opbotsten. Adriaan werd zo mogelijk nog zenuwachtiger. Hij kreeg het gevoel alsof hij al een uur door de

bossen aan het dwalen was met enkel maar plantengroei om zich heen. De baby begon steeds harder te krijsen.

Eindelijk zag hij in de verte een vierkante glanzende doorgang. Hij had de Valecadasca poort gevonden.

Hier was hij naar op zoek. De baby moest zo snel mogelijk verdwijnen. Niemand in de elfenwereld mocht van het bestaan van dit kind afweten. Dat kon alleen maar door hem ergens achter te laten in de mensenwereld. De enige toegang voor een elf om daar te geraken was door de Valecadasca poort. De doorgang had een fel, glanzende rand en een spiegelreflectie. Het scherpe licht van in elkaar vloeiende kleuren deed pijn aan zijn ogen. Hoe dichterbij hij de poort naderde, hoe heviger de lichtstralen werden. Hij liep haastig in de richting van de poort. Zonder na te denken, wierp hij de huilende baby met een enorme zwaai door de poort.

Zijn opdracht was volbracht. Over de gevolgen, voor de elfenwereld, maar ook voor het kind, daar dacht hij liever niet aan.

Het was stil die dag in weeshuis Lipivita.

Tanza, de eigenares en de enige persoon die voor de weeskinderen zorgde, was voor de zesde keer die dag haar collectie vazen aan het schoonmaken. De porseleinen beeldjes op de schouw hadden hun beurt al gehad. Ook de verschillende fotokaders, klokken, aardewerk, kanten doekjes en sierpoppen, die opgeborgen of uitgestald werden in zware eikenhouten kasten, waren opgepoetst en zorgden voor een drukke, bonte mengeling aan voorwerpen in de vrij donkere woonkamer waar daglicht nauwelijks werd toegelaten. Een vreemdeling zou als hij hier binnenkwam nooit op het idee komen dat hij een weeshuis was binnengetrepen, omdat er nergens kinderen te bespeuren vielen. De oorzaak daarvan was tegelijkertijd lachwekkend als triest. Tanza hield namelijk niet van kinderen. Het weeshuis dat geleid werd door haar man, werd haar achtergelaten na zijn dood. Tanza en haar man waren kinderloos gebleven. Dit had haar man, een echte kindervriend, heel veel verdriet bezorgd. Omdat in de wilsbeschikking van haar man stond dat het huis nooit een ander nut mocht hebben, was ze verplicht het weeshuis open te houden, want anders moest ze verhuizen. Tanza besloot toevlucht te zoeken tot haar vazen en honden.

Plots hoorde ze een ongewoon geluid. Ze was zo geconcentreerd bezig geweest met het oppoetsen van de laatste vaas, dat ze die van het schrikken bijna uit haar handen liet vallen. Het rare geluid kwam van buiten en klonk als het kirrend gelach van een baby. Tanza was niet zeker van wat ze had gehoord, dus ging ze buiten een kijkje nemen. Toen ze daar een klein blondharig jongentje zag liggen, gewikkeld in enkele doeken en met alleen maar een luier aan, was ze geschokt. De lach van de baby was een genot, lief en aanstekelijk. Met grote ogen keek hij Tanza aan en stak zijn mollige armpjes naar haar uit terwijl hij nog steeds grappige geluiden maakte. Voortdurend keek Tanza rond om er zeker van te zijn dat de jonggeborene niet voor de grap daar werd gelegd of dat er een misverstand in het spel was. Ze hoopte dat ze, als ze iemand zou opmerken, aan de gelaatsuitdrukking kon zien of dat de persoon was die de baby bij haar had achtergelaten. Raar genoeg op een maandagochtend waren de straten leeg. Ze besepte al vlug dat de

baby ongewenst was. Daarom was hij hier voor het weeshuis achtergelaten. Ze herinnerde zich de laatste wens van haar man en het gekibbel met de ambtenaar van het gemeentehuis. Die had gedreigd dat hij het huis, dat oud en versleten was, zou laten afbreken als er geen weeskinderen in verbleven. Daarom, en daarom alleen, besloot ze uiteindelijk het kleine jongetje in huis te nemen en realiseerde ze zich dat er een inwoner was bijgekomen. Ze had geen idee van wie de baby kwam of hoe hij daar verzeild was geraakt en gaf hem een naam, Xean.

1.

13 jaar later....

Xean staat op met een raar gevoel in zijn maag. Is het blijdschap, verdriet of angst? Xean haat zijn verjaardag al van kleins af aan. Misschien komt het door het gebrek aan cadeaus, maar hij beseft al snel dat dit het niet kan zijn, simpelweg omdat hij nog nooit een cadeau in zijn leven heeft gezien, laat staan één gekregen. Of het zou kunnen liggen aan de afschuwelijke worteltaart die Tanza bakt, elke zeventiende mei, gedurende de afgelopen dertien jaar. Die taart geeft hij echter elk jaar aan Tanza's honden die in het weeshuis wonen. Zuchtend stapt hij uit zijn bed. Hij trekt zijn sokken aan. Onmiddellijk springt zijn dikke teen uit zijn rechtersok. Xean heeft nog nooit nieuwe kleren gedragen of gekregen. De meeste afdragers zijn in heel slechte staat. Hij is die oude, kapotte en gebruikte kleren die van kind naar kind worden doorgegeven in het weeshuis al lang gewoon. Nadat hij zijn T-shirt heeft aangetrokken, hoort hij een luid geluid gevolgd door de irritante hoge stem van Tanza.

“Xeannn!!! Kom onmiddellijk naar beneden en geef eten aan Spar, Rufo en Colibri! Anders zal ik jou voor de rest van je leven ook hondeneten geven!” riep ze woedend.

Als een acrobaat glijdt Xean de trapleuning af, rent de keuken binnen en geeft de drie mormels iets te eten. De honden grommen ondankbaar. Xean grijpt nog snel een banaan uit de fruitkom en rent met gemengde gevoelens naar buiten. Enerzijds is hij blij dat hij naar buiten kan, weg van deze triestige plek, maar anderzijds heeft hij geen zin om een ganse dag les te volgen. Terwijl hij naar school loopt, merkt hij voor het eerst op hoe de heldere hemel schittert. Het lijkt alsof er in de wolken een uitbundig feest aan de gang is. Net op tijd voor de wiskundeles, rent hij balend het lokaal binnen en gaat vlug aan een oude, verroeste bank zitten. Hij hoort het holle geluid van Mevrouw Spruit haar hakken al door de gang galmen. Als ze binnenkomt, wenst

ze Amelia opgewonden een gelukkige verjaardag, maar Xean kijkt ze niet eens aan.

Vanaf het moment dat mevrouw Spruit de moeilijke sommen op het bord schrijft, begint Xean te dagdromen over een gigantisch verjaardagsfeest, alleen voor hem. Even later schiet hij wakker uit zijn mijmeringen. Mevrouw Spruit probeert nog snel het huiswerk uit te leggen. Vanaf het moment dat de bel gaat, verliezen de leerlingen echter hun aandacht en beginnen luidkeels in het rond te lopen en te tieren. Xean heeft geen woord opgevangen van mevrouw Spruits uitleg, noch van het huiswerk, maar grijpt snel zijn boekentas en spurt het lokaal uit. Alsof hij op de vlucht is voor iets of iemand, sprint hij naar zijn vaste hoekje op de speelplaats. Als hij eenmaal onder de oude eikenboom zit, opent hij zijn lege koekendoos. Als een volleerd acteur, speelt hij alsof hij een overheerlijk gebakje opeet. Niemand let op hem.

Ondertussen wandelt Amelia glunderend en fancy over de speelplaats met haar volgelingen achter haar aan. Xean heeft niet veel geluk want zij is de enige die hem in zijn eentje ziet zitten. Vol zelfvertrouwen stapt ze naar hem toe.

“Hey, Willy Wally, zijn de koekjes al op of heb je geen mee gekregen van je mammie en pappie? Oh wacht, die zijn dood. Daarom woon je toch in dat zielige weeshuis,” roept ze spottend en begint te lachen. Flora en Katie giechelen zonder te aarzelen mee. Xean kookt van woede.

Hoe durft die blingbling-queen me daarmee te pesten op mijn verjaardag? Wie denkt ze wel dat ze is?

Kwaad veert hij recht en rent zonder na te denken naar haar toe. Uitdagend gaat hij voor haar staan.

”Wat voor een afschuwelijk mens ben jij? Komt het omdat je ouders er nooit voor je zijn? Mijn ouders zijn misschien wel dood, maar ik ben er zeker van dat ze wel van mij hielden. “

“Kijk meisjes, de loser heeft zijn tong toch niet verloren,” spot Amelia.

Zo rood als een tomaat begint Xean haar uit te schelden. Dat pikt Amelia niet en ze foetert hem op haar beurt uit voor alles wat lelijk is.